

HET PROTEST.

Een verhaal uit de kostschool.

Eerst gedaan en dan bedacht,
Heeft meniggeen in leed gebracht.

»Ik zeg, dat 't schande is, dat men dien bengel op onze kamer brengt. Wij hebben zelven al geen plaats. Ik begrijp niet, wat mijnheer Peters eigenlijk wel denkt!» Zoo klonk het in het groote slaapvertrek van eene jongenskostschool aan de Noordzee, waar een aantal knapen gedurende de zomervacantie, waarvan er zeven de »groote kamer» bewoonden, onder dak gebracht waren. De woorden werden zoo luid gesproken, dat zij 't gebabbel van andere jongens overstemden; het was een leven, alsof men in een kraaiennest was.

»Waarom vraagt gij dan mijnheer niet, of hij hem niet op eene andere kamer plaatsen kan,» zeide een der knapen, wiens frisch gelaat en strooigeel haar hem jonger deden schijnen dan hij was. »Julius, als gij een protest wilt opstellen, zullen wij 't allen onderteekenen.» Daarna zag hij naar den eersten spreker om. »Dat is geene kwade gedachte, George Herbert. Willen wij het beproeven?» zeide Julius.

»Dat is goed en wel dadelijk,» luidde Herberts antwoord.

»Dat is weer iets van Herbert,» lachte een andere jongen. »Bij hem moet altijd alles met stoom gaan, opdat het gauw klaar zij!»

»Natuurlijk,» antwoordde Herbert. »Als er iets gebeuren moet, dan maar spoedig, en daarmee basta!»

Het woord »protest» trok de opmerkzaamheid der andere knapen op die twee. Het gebabbel hield op, en ieder verwachtte nu iets zeer buitengewoons te hooren.

»Goed,» zeide de jongen, dien zij Julius genoemd hadden, en met deze woorden stond hij op. »Moet het dan een protest zijn? Allen, die vóór stemmen, steken de handen op.»

Iedere knaap gaf door het opsteken van beide handen zijne toestemming.

»Zoo, dan papier en inkt!» zeide Julius. Dit was echter nu niet zoo gauw bij de hand, maar na een weinig zoekens waren dan toch de benodigdheden bijeen, en Julius zette zich aan de tafel, om te schrijven. Als oudste rustte natuurlijk op hem de plicht, om het protest op te stellen en als aanvoerder en leider van de geheele zaak gaf hij zich ook het noodige aanzien. »Maar laat nu ook aan mijnheer zien, dat gij netjes schrijven kunt,» zeide Herbert spottend, en al de jongens giggelden, want Julius had de leelijkste hand van de geheele klasse. Hij antwoordde niet, maar keek boos op. »Hoe moet ik beginnen?» vroegde hij.

»Begin maar: Den Weledelgeboren.....,» zeide Herbert.

Julius vloog boos op. »Dat kan je zelf doen,» sprak hij en wierp de pen weg.

»Wees maar niet weerbarstig, Julius. Ik heb het volstrekt niet kwaad gemeend. Ga maar zitten en schrijf netjes,» zeide Herbert op goedigen toon.

De andere knapen drongen zich om den beleedigden aanvoerder heen en verzochten hem geen acht te slaan op hetgeen Herbert gezegd had, daar hij, zooals altijd, vol aardigheden was, en vaak dingen zeide, die hij te voren niet overdacht had. Toen waagde Julius eene nieuwe proef en met eene onbekwame hand schreef hij 't volgende:

»Den Weledelgeboren Heer Peters,
Instituut voor jongens uit den def-
tigen stand alhier.

Hooggeachte Heer!

In de hoop dat gij het ons niet ten kwade zult duiden, nemen wij de vrijheid, u te verzoeken, den jongen Verveer niet op onze kamer te brengen."

»Zie zoo!" zeide Julius en keek zijne makkers daarbij een voor een aan. »Ik geloof, dat het zóó genoeg is. Waarom wij dat niet willen, behoeven wij ook niet te zeggen, dan schrijven wij ook zeker niet te veel. Komt nu, jongens, onder- teekent het, maar in een kringetje, dan staat er eigenlijk niemand boven aan."

»Geef mij de pen," zeide Herbert, en met groote dikke letters schreef hij zijn naam: George Herbert.

De anderen volgden, waarlijk niet zonder twist om de eerste beurt, en het laatst van allen onderteekende ook Julius.

»Zie zoo!" zeide hij bevredigend. »Dat zou..... Hij eindigde den zin niet; want in hetzelfde oogenblik hoorde men buiten de voetstappen van den directeur, en de deur ging open. Dadelijk verdween het protest onder de tafel, en de jongens trachtten zoo goed en zoo kwaad het ging, zich het voorkomen te geven, alsof er niets gebeurd was. Dat gelukte hun echter niet geheel, want de directeur merkte wel, dat zij een dommen streek van zins waren, uit te halen.

»Nu, jongens, wat is er? Gij schijnt allen zoo verbluft. Ik hoop toch niet, dat gij verkeerde plannen in 't hoofd hebt?"

»Wij hoorden u aankomen," zeide Julius, »en begrepen niet, wat u ons nog te zeggen kon hebben."

De kleur van zijn gelaat verried hem nochtans. »Ik heb hier den jongen Fernkorf, die bij u slapen zal. Wees vriendelijk jegens hem, Julius," zeide de directeur, en aan de deur verscheen er een lange magere jongeling, die tamelijk bedremmeld naar binnen keek.

»Ik verzoek u, mijnheer de directeur....." begon Julius.

»Wat hebt gij nog, Julius?" vroegde de di-

recteur op een toon, die den knapen te kennen gaf, dat zij beter deden te zwijgen.

De directeur, evenals al de anderen, keken naar Julius. Zou hij den moed hebben op te staan en te protesteeren, dachten de jongens. Wat er echter bij den directeur omging, stond duidelijk op zijn voorhoofd te lezen. Het was droefheid en ergernis, dat er een, die aan zijne zorg toevertrouwd was, het durfde wagen, zijn wensch tegen te werken of zijn gezag te verkleinen.

»O niets, mijnheer," stotterde Julius met terneergeslagen oogen. »Als gij het verlangt, spreekt het vanzelf, dat wij hem gaarne bij ons hebben."

»Ik verlang het ten stelligste. Hij moet in het bed naast Herbert slapen," en zonder meer was Fernkorf bij het onwillige gezelschap gevoegd; want de directeur sprak verder geen woord. Hij ging weg en deed de deur achter zich dicht. Gedurende eenige oogenblikken heerschte er eene angstige stilte, en de nieuwe knaap stond aan de deur en keek zeer verlegen om zich heen.

»Dat is mijn bed!" Met deze woorden sprong de bewegelijke Herbert op en wees naar zijn ledikant. Er lag iets in de blikken van Fernkorf, dat hem trof. Er lag een stil verzoek in, en iedere knaap, die een warm hart heeft, kon aan zijne goede gevoelens geen weerstand bieden. En Herbert had een warm hart. Het lachje, dat op het gelaat van den nieuweling bij de weinige woorden van verwelkomst kwam, beloonde Herbert rijkelijk voor zijne vriendelijkheid.

»Dank u," zeide Fernkorf zachtjes, als hij naar de aangewezen plaats ging.

»En hier," ging Herbert voort op een nog vriendelijker toon, »hier kunt gij uwe boeken en al uwe andere zaken bergen. Als iemand van ons bijgeval koeken of ander lekkers heeft, houdt hij het zorgvuldig achter slot en grendel. Die Julius daar bijvoorbeeld is zeer verzot op koeken. Hebt gij misschien zoo iets medegebracht?" Fernkorf werd rood. »Neen," zeide hij treurig, »tante meende, dat ze niet goed voor mij waren, ik moet zeer voorzichtig zijn met eten."

»Nu, dan is 't ook goed. Maar wij letten helaas! niet veel op onze magen."

»Na verloop van eenigen tijd zal 't met uwe gezondheid wel schikken, en dan zendt uwe tante u misschien ook wel eens koeken.»

Fernkorf schudde het hoofd. »Ik zal wel altijd zoo blijven,» zeide hij. Mijne ouders stierven, toen ik nog zeer klein was, en men zegt, dat ik dezelfde kwaal heb. Daar men nu meende, dat de zeelucht mij goed zou doen, bracht men mij hier. Misschien doet zij 't mij ook.»

Herbert keek hem eene poos aan. Het was, alsof hij zich bedacht, dat het verkeerd van hem was, maar dadelijk zijne gedachte te volgen, een besluit te nemen en uit te voeren. Was dat dan de knaap, wiens aankomst zooveel opschudding veroorzaakt had, en tegen wien het protest geschreven was? In plaats van afkeer van hem te hebben, gevoelde Herbert door die weinige woorden, die hij over zijne ouders gesproken had, eene aantrekkelijkheid tot hem; want zijne lieve moeder was zeer ziek geweest, en vele dagen lang had haar leven slechts aan een draad gehangen. God de Heer had haar weder opgericht, en gedurende zijn geheele leven was hij nooit zoo dankbaar en gelukkig geweest, als toen hij uit zijns vaders mond de blijde tijding vernam, dat zij nu werkelijk buiten gevaar was.

De gedachte, dat hij nu weldra een wees kon zijn, ach, dat was het verschrikkelijkste, dat er maar gebeuren kon!

»Gij moet zooveel mogelijk de zeelucht genieten,» zeide hij, alsof hij de raadgevende geneesheer van Fernkorf was. »Men zegt altijd, dat er niets versterkenders is als dit. Wat mij betreft, ik heb het niet zoo noodig, maar veel jongens zijn voor verandering van lucht hierheen gekomen, en het is hun ook reeds zeer goed bekomen; met u zal het ook zoo gaan.»

Intusschen hadden de knapen zich ten zeerste verbaasd over de onverwachte vriendelijkheid van Herbert. Zoodra de directeur zijn rug maar gekeerd had, barstte er een algemeen gebabbel los, en zoo hadden zij van hetgeen Herbert en Fernkorf met elkaar spraken in 't geheel niets gehoord. »Nu wordt hijzelf bij 't eerste gezicht al op hem verliefd,» fluisterde Julius lachend.

»Ge zult 't eens zien,» zeide een ander, »dat, als het tijd is om te gaan slapen, Herbert hem nog naar bed brengt en hem warm toedekt.»

Al deze flauwe praatjes eindigden in algemeen gelach, dat plotseling het gesprek van de twee afbrak en Herbert noodzaakte boos om te kijken. »Wat hebt gij toch plezier?» vroegde hij. Het antwoord was een nieuw, nog luider gelach. Fernkorf werd rood tot achter de ooren en keek zeer verlegen; dat gelach gold ongetwijfeld hem.

»Wij lachen hierover!» zeide Julius en hield het verfrommeld protest in de hand.

»Als het anders niet is, lacht dan maar naar hartelust,» zeide hij, maar het stond hem toch lang niet aan.

Na het avondgebed gingen de knapen gaarne naar bed. Vele van hen waren moede en blij, dat zij konden gaan uitrusten. En als eenigen van hen een oogenblik voor hun gebed nederknielden, was het maar voor den vorm; want onder zulke verhoudingen was het niet mogelijk, ernstig en innig te bidden.

Langzamerhand stegen er uit de bedden geluiden op, die verkondigden, dat, die er inlagen, vast in slaap waren. Herbert schrikte uit zijne eerste sluimering plotseling op, toen hij naast zich eenig gedruisch hoorde. Hij keek op, en eene bleke gestalte knielde voor den stoel dicht bij zijn bed, en hij hoorde een ernstig gefluister.

Dat kon slechts de stem van Fernkorf zijn. Hij had, en dat geschiedde met eene kalme innigheid, en in zijn gebed was ook hij, Herbert, niet vergeten: »Lieve Heiland, zegen Herbert, omdat hij vandaag vriendelijk voor mij geweest is, en help mij, opdat ik ook met de andere knapen in eendracht leve.» Het was, alsof een gewicht op 't hart van Herbert viel, toen hij dit hoorde, en toen hij eindelijk in slaap raakte, stonden de tranen in zijne oogen.

—

II.

Godes raad is wonderbaar,
Heden duister, morgen klaar.

»Wat komt er nu van uw protest, Herbert?» vroegde Julius hem 's anderendaags met een vroolijk oogknippen. Alle anderen, behalve Fernkorf, waren aanwezig, en ieder lachte, want het was waarschijnlijk voor Herbert nu geen aangenaam onderwerp van een gesprek.

De zaak was des te erger, daar George zelf het voorstel gedaan had, een protest op te stellen. Natuurlijk was geen van hen bereid, dat te vergeten, en zij zorgden ook, dat Herbert het niet vergat.

»Fernkorf is overigens geen kwade jongen,» antwoordde hij zachtjes, »men moet werkelijk medelijden met hem hebben, daar hij geene ouders meer heeft. Ik stel voor, het protest te vernietigen. Wat denken de anderen er over? Wij zullen er over stemmen door handopsteken. De uitslag was, zooals men wel kon verwachten, tegen vernietigen, en Herbert kwam daardoor in eenen neteligen toestand. »Dan zal ik mijn naam doorstrepen,» zeide hij.

Weder tegenstrevige woorden. »Gij hebt het met open oogen gedaan, Herbert, en nu moogt gij niet terugtrekken,» riep men. 't Was nu werkelijk nog al erg voor George Herbert, die bereid was, zijnen nieuwen vriend te beschermen, en hem tegen zijne vermeende vijanden te verdedigen; maar hij was, zooals hij meende, door banden van eer aan hen verbonden, en hij zag geen uitweg, om die banden te verbreken. Daar stond zijne eigene handteekening, grooter dan die van alle anderen, en het oog viel het eerst op haar. Als dat papier werkelijk aan zijn adres kwam, wat zooals hij vertrouwend hoopte, niet geschieden zou, dan moest het oog van den directeur 't eerst op zijn naam vallen.

»Ik stel voor, het met de post te verzenden,» zeide Julius, die 't geen reden vond hunne bedoelingen jegens den indringer te veranderen, »dan valt op ons geene verdenking. Niemand kan toch weten, wie het in de brievenbus heeft gestoken.»

Dit voorstel vond algemeenen bijval, en tot zijne groote ergernis kon George Herbert niet verhinderen, dat het protest in den loop van den dag naar de brievenbus verhuisde. Gisteren ware het hem onverschillig geweest, maar nu kwam dat hem als het schandelijkste verraad voor. Voor de andere knapen was het een prettige ui, te meer daar Herbert er zoo boos over was. Zij lachten hoe langer hoe luider, zoodra de zaak aangeroerd werd, en Fernkorf was, zoodra hij in de kamer kwam en dit gelach hoorde, des te meer overtuigd, dat het hem gold. Hij deed, wat hij kon, om zich bij de jongens bemind te maken, maar van het oogenblik af, waarop hij de kostschool binnegetroden was, hadden de jongens uit »de groote kamer», zooals zij genoemd werd, een afkeer tegen hem opgevat, en is dat eenmaal het geval, dan valt het moeilijk, daarin eene verandering te brengen.

Nadat hij er acht dagen geweest was, noodigde Herbert hem uit, eene groote wandeling te doen. Dit vooruitzicht bracht Fernkorf in de allervroolijkste stemming, hij sprak er voortdurend over, hoezeer het hem verheugde, met hem te gaan, en ofschoon hij wel een jaar ouder was dan George, zag hij toch tegen hem op, als tegen een anderen broeder.

Het was een wonderschoone dag, en de jongens wandelden tot aan de klippen, veel verder dan zij van plan waren. Daar barstte plotseling een onweder los, en zij moesten gedurende langen tijd eene schuilplaats onder de rots zoeken, terwijl de onstuimige zee bijna hunne voeten bespoelde. Fernkorf klemde zich aan Herbert vast, en ook deze was niet vrij van vrees, en toen hij aan de andere zijde van de klip menschen zag, zwaaide hij met zijne muts en riep luide, om de opmerkzaamheid tot zich te trekken.

Eindelijk hield het onweder op, maar het was vochtig en nat, en de jongens moesten nu maar weer met moed den terugweg aanvaarden, terwijl de regen op de modderige rots neerkletterde.

»Wij moeten zoo hard loopen, als wij kunnen, opdat wij nu geen kou vatten,» zeide Herbert en dacht daarbij minder aan zichzelf dan aan den zwakken knaap, dien hij bij zich had.

»Ik kan zeer goed loopen,» zeide Fernkorf met eene eenigszins zwakke stem, maar daarop sloeg Herbert toen geen acht. Later viel het hem in. Zoo ging het dan op een drafje voorwaarts met de kraag van hun jas hoog opgeslagen om den sterk vallenden regen, lachend en pratend, tot Fernkorf de hand in zijne zijde drukte en verklaarde, dat hij geen stap meer doen kon. »Ik had ook niet zoo hard moeten loopen,» zeide hij, bij ieder woord naar adem hijgende. »Nu herinner ik mij ook, dat de dokter thuis altijd tegen mij zeide, dat ik iedere overspanning vermijden moest. Dat had ik echter geheel en al vergeten.»

Herbert werd plotseling ernstig. »Dat doet mij verschrikkelijk leed, Fernkorf,» zeide hij, »maar ik dacht, dat het 't best voor ons beiden was door te loopen, om ons warm te houden. Als gij een oogenblik hebt uitgeblazen, zal alles wel weer beter worden. Wij moeten dan maar wat langzamer loopen.»

Het was, alsof plotseling alle kracht van Fernkorf geweken was. Tot op het oogenblik, waarop hij stil moest staan, scheen alles goed te zijn, maar nu moest hij op alle wijzen George tot steun hebben. En daarbij stortte de regen zoo geducht op hen neer, dat zij weldra tot op het hemd nat waren.

George Herbert was een knaap, die niet spoedig den moed verloor, maar de gedachte dat, als Fernkorf zoo langzaam liep, zij nog wel een uur noodig hadden, bracht hem tot vertwijfeling.

Er stond een huis in de nabijheid, en hij zeide tot zijn makker. »Willen wij daar vragen, of zij u zoo lang opnemen willen, tot ik bij ons in 't dorp een rijtuig gehaald heb? Dat zou beter zijn, dan in dien hevigen regen te loopen.»

»Ja, beter zou het wel zijn. 't Is mij, alsof ik geen stap meer kan doen,» zeide Fernkorf, die er zeer moede en uitgeput uitzag.

Gelukkig werden zij vriendelijk in het huisje opgenomen, en de vrouw, die de deur voor hen open deed, was vol medelijden over de uitputting van Fernkorf. Zij deed, wat in haar vermogen was, wikkelde hem in eene warme deken, terwijl zij zijne jas voor het haardvuur droogde. Intus-

oud en nieuw. — XVII.

schen snelde Herbert, zoo vlug hij kon, naar het dorp.

Men kan denken, welk eene opschudding in de »grootte kamer» ontstond, toen hij de tijding overbracht. Zoodra hij van kleederen verwisseld was, ging hij dadelijk naar den directeur en vertelde hem alles, wat gebeurd was. De directeur zeide er weinig van, maar het scheen, dat hij de zaak zeer ernstig opnam, want hij zeide: Ik zal den haddokter medenemen. Doe uwe regenjas aan en kom dan spoedig, het verheugt mij, dat gij zoo verstandig waart, uwe natte kleederen uit te doen; de regen is u wel onverwachts op 't lijf gevallen?»

Weldra rolde een wagen langs den weg en hield voor het bewuste huisje stil. Herbert was blijde, toen hij zijn vriend door kussens ondersteund, in den grooten leuningstoel zag zitten, en ofschoon hij zeer uitgeput scheen, zag hij er toch niet slechter uit dan te voren. Een dankbaar lachje verhieldde zijn gelaat, toen hij George zag. »Gij zijt zoo lief en goed Herbert,» zeide hij mat. »Ik wenschte, dat ik het u kon vergelden.»

»Onzin, Fernkorf, maak maar, dat gij spoedig weer beter zijt, meer verlang ik niets,» antwoordde deze.

Nu trad ook de badarts met den directeur binnen, en na een zorgvuldig onderzoek werd Fernkorf in 't rijtuig gedragen en naar huis gebracht.

Bijna geen woord werd er gedurende den rit gesproken, uitgezonderd eenige opmerkingen van de heeren onder elkaar. Herbert was met zijn eigen gedachten bezig, en Fernkorf was te zwak en verlangde niets meer dan in bed te liggen. Hij leunde zeer hulpeloos achter in 't rijtuig.

Herbert dacht maar voortdurend weder aan het protest. Geen woord had de directeur ervan gezegd, en de jongens konden slechts raden of het hem in handen gekomen was. Natuurlijk moest het hem met de post gebracht zijn, maar hij had er in 't geheel geen acht op geslagen, en dit stilzwijgen bracht de bewoners van de »grootte kamer» in groote onrust.

Eensklaps onderweg wendde de directeur zich

met eene vraag tot Herbert, die vermoeden liet, dat hetzelfde onderwerp, evenals bij hem, zijne gedachten bezig hield.

»Hoe kwam het toch, dat gij vandaag samen uitgingt?»

»Ik had het hem gevraagd, mijnheer,» luidde Georges antwoord.

»Hebt gij dan vriendschap met elkaar gesloten?»

»Ja, hij slaapt immers vlak naast mij,» antwoordde George, zonder dat hij goed wist, wat hij zeide.

»O ja, dat berinner ik mij,» zeide de directeur, en daarmede eindigde het gesprek. Maar dien nacht sliep hij niet naast hem, de directeur had hem in eene kamer genomen, die dicht aan de zijne grensde, waar hij dag en nacht op hem letten kon. Te dien opzichte was hij zoo liefdevol en opmerkzaam, alsof de jongens zijne eigene kinderen waren. Als zij allen gezond en vroolijk waren, dan kwam de directeur hun dikwijls streng voor — wrevelig noemden zij het — maar in dagen van krankheid, dan was hij als eene moeder voor hen. Zijne vrouw stond hem getrouw terzijde, en de jongens meenden, dat het in 't geheel niet erg was, als men hier ziek werd.

Maar niet zoo ziek als Fernkorf! Dat mochten zij nooit wenschen, want zijne ziekte was veel erger, dan zij vermoedden. Maar toen zij zich den eersten avond allen om Herbert verzamelden, en uit zijn mond hoorden, hoe ernstig de ziekte van Fernkorf was, erkenden zij, dat het geen geringe zaak was, en dat hij gedurende geruimen tijd het hun wel niet moeilijk zou maken. Thans ging 't hun, zooals het met alle wel opgevoede knapen gewoonlijk gaat, die een warm en teeder hart hebben; zij begonnen zich te schamen, dat zij het protest afgezonden hadden. Dat protest kon Fernkorf thans veel kwaad doen, en dat kwam nu op hunne hoofden neer, want het bewees, hoe gedachteloos en vol vooroordeel zij waren, als zij eenmaal hunne eigene grillen volgden. Er was hun niets bekend, dat tegen Fernkorf kon getuigen, behalve wat hun ter ooren gekomen was, dat hij een zeer stille jongen moest wezen, en dus geen gewenschte makker voor de »grootte kamer».

Voor Herbert was hij in alle gevallen een welkome makker geworden. Hij had iets van hem geleerd, dat hij zoo spoedig niet vergeten zou, nl. dat deze uit zijn bed gekropen was en voor hem gebeden had, toen hij alle andere knapen diep in slaap waande; dit bewees, dat hij iets bijzonders bezat in vergelijking met alle anderen.

Die zaak op zichzelf was zeer eenvoudig, maar Herbert werd daardoor genoodzaakt, over zijne eigene gebeden na te denken. Het was hem nooit in 't hoofd opgekomen, weer uit bed op te staan, om met God den Heer te spreken, zooals Fernkorf deed. Er lag iets zeer ernstigs en zoo waarachtigs in dat zacht gefluisterde gebed, dat duidelijk bewees, dat hij het geheel niet alleen als een plicht beschouwde, waarvan men zich zoo spoedig kwijt. George bloosde bij de gedachte, dat zijne gebeden zoo dikwijls niets anders waren dan een bloote plicht.

Het gebed, dat hij nu tot zijn Hemelschen Vader opzond voor de genezing van zijn zieken vriend, kwam hem echter uit 't hart. Hij smeekte, zooals hij gedaan had, toen zijne moeder zoo ernstig ziek was; maar het behaagde God den Heer niet, het gebed op die wijze te verhooren, als Hij toen gedaan had.

Iederen dag werd Fernkorf zwakker, en de kiemen der ziekte, die in hem gesluimerd hadden, ontwikkelden zich snel. Men zond een bericht aan zijne tante, en toen verbreidde zich het gerucht, dat Fernkorf ging sterven.

III.

Behoort gij reeds uw Heiland hier beneden,
Dan gaat gij op Zijn wenk ook heen in vrede.

»Herbert, gij moet komen!»

Het was een van de kleinste kostjongens, die dezen naam om den hoek van de »grootte kamer» riep. Het was eene week na de hiervoren beschreven gebeurtenissen, en daardoor werd het zeer levendig gevoerde gesprek, dat zich nog om het protest bewoog, afgebroken.

»Bij wien?»

»Bij den directeur. Pas maar op!» Met deze woorden verdween de jongen eensklaps; want het was hoogst gevaarlijk, een wijzen raad aan de jongens uit de groote kamer te geven.

Bij iedere andere gelegenheid zou Herbert minstens den weglooper het een of ander voorwerp nageworpen hebben. Nu stond hij rustig op van den bedderand, waarop hij gezeten was, en ging heen.

Hij wist maar al te goed, waarom de directeur hem liet roepen. Hij wilde met hem over den stervenden knaap spreken. Reeds langer dan een dag lag er een drukkend plichtsgevoel op allen, alsof er iets groots en gewichtigs onder hen moest gebeuren. Het was algemeen bekend geworden, dat de jongens uit de »groote kamer» met betrekking tot Fernkorf, een protest aan den directeur gezonden hadden, en men was zeer verlangend, welk gevolg dit wel zou hebben.

Zij, die er in 't bijzonder in betrokken waren, gevoelden zich zeer ongelukkig, maar wisten volstrekt niet, hoe zij zich moesten gedragen. Zij hadden gaarne met den directeur gesproken, en hem verzocht, het ongelukkige stuk als niet geschreven te beschouwen, maar hoe zij bij hem komen moesten, dat wisten zij niet. De toestand van Herbert was hierbij misschien de moeilijkste; want het scheen, alsof hij Fernkorfs vriend geweest was, en toch stond zijn naam zoo in 't ooglopend bovenaan.

Herbert trad moedig de kamer van den directeur binnen, blijde, dat hij eindelijk in de gelegenheid was, de zaak op te helderen. Hij had ook behoeft, een woord voor de andere jongens te spreken, wien het allen zeer speet, dat zij er schuld aan hadden.

»Sluit de deur, George, en ga bij mij zitten. Gij weet toch, hoe gevaarlijk ziek Fernkorf is? Weten de anderen ook, dat hij moet sterven?»

Het gelaat van Herbert werd vuurrood, en zijne lippen beefden. »Ja, mijnheer, zij weten het.»

»Zooals 't mij toeschijnt, stondt gij beiden op een goeden voet met elkaar. Hij heeft dikwijls van u gesproken. Ja, hij verlangt u te zien. Het kon wel voor 't laatst zijn. Is er ook iets, dat

gij mij hebt te zeggen in betrekking tot de andere knapen, eer gij bij hem gaat?»

»U bedoelt wegens het protest?»

»Ja, ik wenschte wel te weten, hoe de jongens in 't algemeen over Fernkorf denken. Hoe gij aan zulk een dwaze zaak hebt kunnen deelnemen, Herbert, dat begrijp ik geheel en al niet.»

»Ach mijnheer, de geheele geschiedenis was immers een misverstand. Het doet al den jongens harteleed. Zij zouden het u zoo gaarne gezegd hebben, maar er was geene gelegenheid toe. Den eersten avond, dat Fernkorf kwam, kreeg ik hem reeds lief, maar mijn naam stond reeds op 't papier, voor hij nog onze kamer binnentrad. Ik kon hem nu toch niet meer uitschrijven, nadat hij eens geschreven stond? Dat zou toch niet aardig geweest zijn tegenover de andere jongens.»

»Vindt gij dan, dat het aardig was tegenover den armen Fernkorf?»

»Neen, maar ik was de eerste, die het voorstel deed, u een protest te zenden, en ik ondertee-kende 't eerst, toen kon ik n~~u~~ meer terug.»

»Dat zie ik niet in. Als ik u goed versta, wilt gij zeggen, dat, wanneer gij eerst eene ondeugd begaan hebt, en gij komt tot de overtuiging, dat het eene dwaasheid was, dan geeft gij het toch niet op, omdat gij vreest, anderen er mede te beleedigen, die even dwaas waren als gij?»

Herbert liet het hoofd hangen. »Het was slecht van ons, mijnheer,» zeide hij.

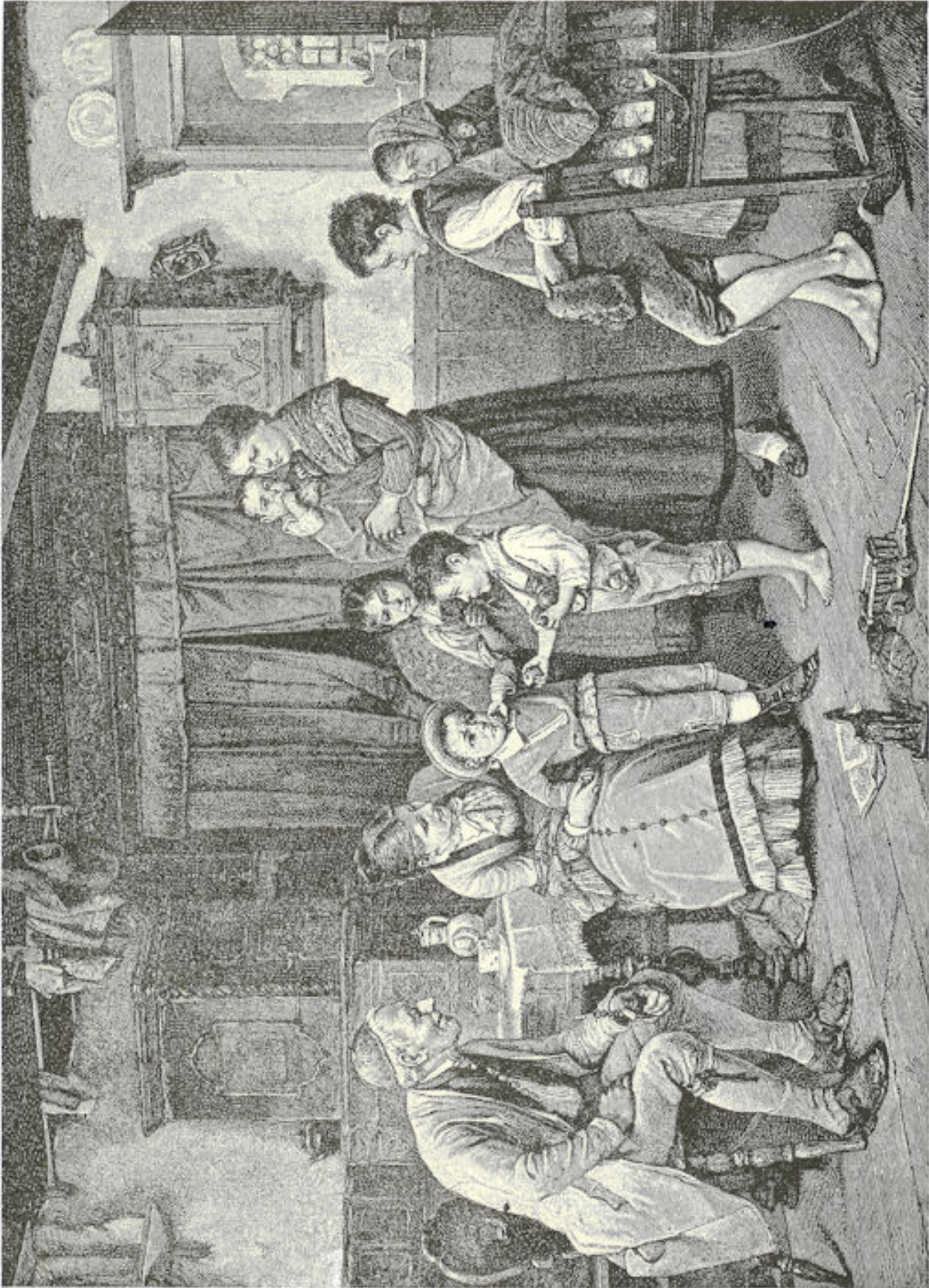
»Denken de andere jongens er ook zóo over?»

»Ja, allen. Zij zouden, ik weet niet wat willen geven, als zij den armen Fernkorf konden zeggen, dat het in 't geheel niet in hun plan gelegen heeft, onvriendelijk tegen hem te zijn.»

»Gelukkig weet hij er niets van. Ik denk slechts aan de jongens zelve. Ik zou niet gaarne willen, dat zij hun geheele leven de gedachte bij zich omdroegen, dat zij met opzet onvriendelijk geweest zijn tegen iemand, die zelf zoo lief en vriendelijk is. Denkt gij, dat allen gaarne afscheid van hem zouden willen nemen?»

»Ja zeker, mijnheer,» antwoordde Herbert oprecht.

»Ga mede,» zeide de directeur, terwijl hij van

zijn stoel opstond en naar de kamer ging, waarin de stervende knaap lag.

Herbert volgde, maar de gedachte Fernkorf zoo terug te zien, was meer dan hij dragen kon. Hij had eene natuurlijke vrees voor den dood, en reeds de gedachte daaraan maakte hem ontroerd. Als hij Fernkorf niet zoo lief had gehad, zou hij zich gaarne dit gezicht gespaard hebben.

Toen hij de kamer binnentrad, verdween echter iedere ontroering. Fernkorf lag te bed door kussens ondersteund, en toen hij George zag, lachte hij. Ofschoon het lachje zwak was, zoo was het toch vriendelijk. De knaap wist, dat hij sterven ging, en die gedachte had niets verschrikkelijks voor hem. Zijne tante zat aan 't bed, maar toen zij den directeur en Herbert zag, stond zij op en liet hen alleen.

»Ik ben zoo blij, dat gij komt,» zeide Fernkorf zachtjes en met veel inspanning. Ik verlangde u nog eens te zien, voor ik heenging. Ik dank u, Herbert, dat gij altijd zoo vriendelijk jegens mij geweest zijt.»

Herbert schudde 't hoofd, maar spreken kon hij niet. Hij zou Fernkorf zoo gaarne gezegd hebben, dat hij dezen dank in 't geheel niet verdiende; veel meer zijne verachting, maar de woorden wilden niet komen.

Hij gevoelde zijn hart bezwaard en zijne oogen liepen over. Alles wat hij doen kon, was, dat hij de magere hand, die op 't dek lag, greep en haar zacht drukte. De directeur sprak een paar woorden en deelde Fernkorf mede, dat ook de andere jongens gaarne afscheid van hem wilden nemen, en hij glimlachte, alsof hij zich daarover verheugde.

Na een poosje wendde de stervende knaap zich tot Herbert en zeide: »Dat zouden wij op onze lange en schoone wandeling niet gedacht hebben, dat het einde zoo nabij was. Maar ik ben er mede te vreden. Ik ga naar hen, naar wie ik altijd verlangd heb, naar vader en moeder en naar Hem! Herbert, gij kunt niet denken, hoe gelukkig ik ben, sedert ik van Jezus en Zijne liefde gehoord heb.

Al mijne ziekte en zwakheid schijnen mij nu

veel lichter toe, om te dragen. Een Vriend in den Hemel, die mij zoo lief heeft, dat Hij Zijn leven voor mij gaf, dat kan mij slechts gelukkig maken. Als gij hem ook maar liefhebt en in Hem gelooft!»

Toen viel de kranke in eene hoestbui, en Herbert moest de kamer verlaten, om het spreken te beletten. Geen enkel woord had hijzelf gezegd; zijne aandoeningen waren veel te sterk, dat hij ze in woorden kon kleeden; maar zijn hart was vol, en hij zocht een stil plaatsje, waar hij kon nadenken, zonder gestoord te worden.

Hij erkende nu, hetgeen hij nooit te voren erkend had, hoe geheel anders de dood is voor dengene, die den Heer Jezus liefheeft. Ja, en Fernkorf had hem door zijn eenvoudig en innig gebed ook getoond, hoe geheel anders het leven is.

Hij sloop in den tuin, waar hij wist, dat hij niet gestoord zou worden, en hier smeekte hij, zonder woorden, om vergeving voor al zijne koelheid en ondankbaarheid, die hij getoond had. Hij smeekte, om aan Fernkorf gelijk te worden, en ook anderen tot den Heiland te mogen leiden. Het was een waarachtig gebed, en toen hij in huis terugkeerde, gevoelde hij zich bereid, alles te doen, wat hem voorkwam te doen.

In de groote kamer wachtten de jongens gespannen op zijn terugkeer. Zoodra hij binnencwam, bestormden zij hem met vragen, en hij deelde hun alles in korte woorden mede.

Ook Fernkorfs woorden herhaalde hij hun, ofschoon met gekleurde wangen, want het was hem iets nieuws, als een zendeling voor zijne makkers te staan. Zij waren allen ernstig geworden bij de gedachte aan wat er in 't huis gebeurde, en zoo luisterden zij stil naar zijne woorden. Zij gevoelden allen, hoe waar en oprecht Fernkorfs geloof en zijn blijmoedig vooruitzicht waren, en zijne woorden drongen door in aller hart.

Nog denzelfden avond gingen zij een voor een in de sterfkamer, om hun makker voor 't laatst de hand te drukken en zijn zacht »vaarwel!» te hooren. Er lag in 't geheel niets smartelijks in, en ofschoon dien avond geen oog droog bleef, gevoelden toch al de bewoners van de »groote

kamer" zich geruster, daar zij nog eens bij hun makker geweest waren. Bij den directeur verontschuldigten allen zich over het protest. Zij schaamden er zich over, en het eenige, dat hun daarbij goed deed, was, dat Fernkorf in 't geheel niet wist, dat er zulk een dokument bestond.

's Anderendaags werden bij zulk een heerlijken zonnenschijn, als Fernkorf zoo gaarne zag, de zonneblinden van de kostschool neergelaten, en de onrust, die eenige dagen daar geheerscht had, veranderde in feestelijk stilzwijgen.

Geen der jongens dacht met droefenis aan Fernkorf terug, allen dachten aan hem, als aan iemand, die van de banden der aarde verlost was, en

zich nu in den hemel bevond. Zij wisten, dat hij nu bij den Heiland was, dien hij liefhad en diende. Zijn invloed was, naar 't scheen, slechts zeer gering geweest, zoo dacht hij er tenminste over. Maar Herbert zeide dat niet. Van dien tijd af was hij een geheel andere jongen. De herinnering aan dien avond, waarop Fernkorf naast zijn bed knielde, om te bidden, zal steeds bij hem blijven. Het was 't keerpunt in zijn leven, en hij heeft in allen ernst er naar gestreefd, juist als zijn gestorven vriend, zijn Heiland te dienen in geloof en te trachten Zijn heiligen wil te vervullen.

Dat is de geschiedenis van 't protest.

J. H. VAN LINSCHOTEN.

ONZE PLATEN.

PETRUS OP DE ZEE.

(Bij de voorplaat).

Nadat de Heere Jezus een menigte van omtrent vijfduizend mannen gespijzigt had met slechts vijf brooden en twee visschen, dwong Hij Zijne discipelen over het meer terug te varen, terwijl Hij het volk van Zich liet gaan. Laat in den avond stieten dezen van land en daardoor moesten zij in den nacht over het water roeien. Zij spraken met elkander over het groote wonder, dat geschied was, en hebben misschien hunne verwondering erover nitgesproken, dat de Heere hen weggezonden had zonder zelf mede te gaan. Van lieverlede begon een sterke wind op te steken. Zij waren in het midden van de zee, de golven sloegen tegen het schip en ondanks hun ingespannen roeien konden zij het nauwlijks voortkrijgen. Te midden van het gevaar, waarin zij nu verkeerden, hebben zij het zeker wel betreurd, dat de Heere Jezus niet met hen in het schip was, om evenals vroeger den storm te stillen. Hij was echter ach-

tergebleven en verkeerde ver van hen op een berg in het gebed, en dus vreesden zij buiten het bereik Zijner hulp te zijn. Maar neen, de Heere zag, dat zij zich zeer pijnigden. Geen nacht onttrok hen aan Zijne blikken en zoo kan nog geen kind Gods in nood zijn of de Heere ziet het en Hij nadert onverwacht.

De Heere had hulp kunnen zenden zonder die zelf te brengen; Hij had van den berg af evenzeer als van nabij den storm kunnen bestraffen en het schip redden. Maar neen, Hij kwam tot hen, wandelende op de zee. Eenige der discipelen zagen vol angst van boord van hun bedreigd vaartuig uit in den donkeren nacht, en ontdekten nu tot hun schrik een gestalte, alsof er een man over het water liep. Zoo iets was nog nooit door hen gezien en zij meenden dan ook, dat het een spooksel was, en schreeuwden zeer. Zij vreesden het nog meer dan den hevigen storm. Wat was het? Het was Jezus, maar zij kenden Hem niet. Zoo kan de Heere nog dikwijls zeer nabij degenen zijn, die naar Hem vragen, en zij kennen Hem niet. Ja, de tegenwoordigheid van Hem, naar Wien zij verlangden, verschrikte de discipelen.